

Autor bestsellerové série *Artemis Fowl*

EOIN
COLFER

ARCI
ŽÁR

POSLEDNÍ DRAK NA ZEMI

ARCIŽÁR

Copyright © 2020 Eoin Colfer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šímová, 2021

Illustration © Folioart, 2021

Jacket design © Ghost, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1557-2 (pdf)

EOIN COLFER

ARCI
ŽÁR

F~~OB~~S

Pro Emily a Jo, které drakovi daly křídla.

KAPITOLA PRVNÍ

Vern lidem zkrátka a dobře nedůvěřoval. Ani jednomu jedinému. Za život jich poznal celou řadu, pár jich měl dokonce i rád, ale nakonec ho stejně všichni prodali rozezlenému davu. Právě proto se teď zašívá v močálu u Medového ostrova, kde mu nic nehrozilo.

V mokřadu se mu celkem líbilo. Sice ho nijak zvlášť nemiloval, ale po všech těch letech si na něj docela zvykl. Zatraceně, roky se za ním táhly jako cihly na té silnici, kterou dal vydláždít starý král Darius kdoví kdy před naším letopočtem. Zvláštní, co se vám zničehonic vybaví za věci. Třeba ta stará perská cesta. Vern si nepamatoval, co bylo před týdnem, a náhle se v duchu přenesl do časů před plus minus pár tisíci lety. Půlku těch cihel vypálil osobně, v dobách, kdy ještě sem tam dělal manuální práci. Skoro si tenkrát ztrhl svůj vnitřní spalovací motor – kvůli té zatracené šichtě svlékl kůži o dva roky dříve. Mohly za to i jeho stravovací návyky, protože o zdravé výživě se tenkrát vědělo houby s octem. V současnosti byl převážně na ketogenní stravě, jedl hodně tuků a minimum cukrů, až na své milované cereálie, které baštil k snídani. Pro draka byla ketodieta

ideálním řešením, zvláště když jste uvážili teplotu jeho tělesného jádra. Bohužel to znamenalo oželet pivo, ale díky vodce si poradil. Ze všeho nejraději měl absolutku. Sice byla krapet silná, ale nejmíň zatěžovala organismus, a Waxman ji navíc dodával po bednách.

Vern tedy močál jakžtakž snášel. Nebylo to zrovna velkolepé místo k žití, nicméně i on měl v současné době k velkoleposti daleko. Kdysi dávno byl Wyvern, lord Arcižár z Arcižárského Drakohnízda – to jméno bylo tak pitomě melodramatické, že se mu dalo stěží uvěřit. Teď z něj byl král Houbelec z Bahnova v Louisianě. No co, žil už i na horších místech. V mokřadu byla alespoň příjemně chladivá voda a aligátoři většinou dělali, co jim poručil.

Pokud vám zmetkům nařídím, abyste tancovali, tak radši koukejte vysmahnout tanec roku, říkal jim, jenom ne tolika slovy. A bylo vážně úžasné, co takový obyčejný aligátor dokáže, když má tu správnou motivaci.

A tak Vern trávil své dny v bažinatém rameni řeky, snažil se splynout s místními a před výletními plavbami se držet po větru, ačkoliv byly dny, kdy se zatoužil utrhnout ze řetězu a celý člun těch uculených blbců na místě sežehnout. Jenomže kdyby zatopil turistům, zavařil by i sám sobě a Vern se svého současného věku nedožil tím, že by na sebe upozorňoval. To mohl podle jeho názoru dělat jen naprostý idiot a Vern byl toho názoru, že jediný názor, na němž záleží, je ten jeho. Koneckonců byl poslední svého druhu, alespoň pokud věděl. A jestli tomu tak skutečně bylo, už z úcty ke své rase musel zůstat naživu co možná nejdéle.

Navíc se v danou chvíli zrovna necítil na sebevraždu. Občas to na něj sice přišlo, ale s chmurami mu pomáhalo praktikování mindfulness. Můžete klidně meditovat od rána do večera, když nemáte na práci nic jiného než ledabyle proplouvat drobnými přítoky vlévajícími se do mokřadu.

Jako poslední žijící drak však tu a tam propadal samotě. Zhruba padesát procent splínů Vern spláchl alkoholem, ale pořád byly noci, kdy úplněk ozářil vlnky na Perlové řece a jeho napadlo, že by to zkusil na jednu z aligátoric. Bůhví, že o Jeho královské Veličenstvo jich usilovaly celé houfy. Jednou nebo dvakrát došlo i na nějaké to sounáležení na soutoku, za čímž se mimochodem neskrýval žádný dvojsmysl, jenže mu to nepři- padalo správné. Z hlediska DNA k němu sice měli aligátoři ze všech stvoření nejbliž, ale bez ohledu na to, kolik vodky vypil, měl Vern zkrátka a dobře pocit, že by tím zneužil tupější živo- čišný druh. Nehledě na to, že aligátoři neměli osobnost, která by stála za řeč, a byli ohyzdnější než kojotí řít.

Byli studenokrevní, zatímco jeho nitro doslova žhnulo.

Nikdy to nemohlo fungovat.

Noci Vern trávil v rybářské chýši na Kančím ostrově, který byl neobydlený zhruba od půlky minulého století. Chatka stála kousek od břehu v malém postranním rameni řeky. Pomalu ji drtily zkroucené prsty mangrovů, které ji svíraly jako v pěsti, ale prozatím mu postačovala a Vern si ji celkem pěkně zařídil – měl tu generátor a pár dalších nezbytností. Sehnal si malou led- ničku, aby mu absolutka držela teplotu, a kabelovou televizi. Waxman, sídlící o něco výš po proudu, jim zavedl zásobovací linku do vnějšího světa, a tak se měl Vern v nočních hodinách čím zabavit.

Šlo výhradně o přežití a přežití zase záviselo na tom, jak moc jste budili pozornost – zásadní bylo, aby o vás nikdo nevěděl. Ani tuk. Žádné kreditky ani mobily. Žádné výlety do městečka Petit Bateau a žádná aktivita online. Vern si před časem zřídil účet na sociálních sítích – založil si falešný profil pod jménem Drako Šmak, což mu přišlo pěkně mazané –, jenže pak Face- book zavedl polohové služby a nějakí fanatici do *Pána prstenů* mu začali klást zvědavé otázky, takže ho zase smazal.

Poučil se.

Od té chvíle se spokojoval se sledováním reality show a brouzdáním po internetu. Ten nabízel veškeré potřebné informace – stačilo si je vyhledat.

Jeho však nesměl najít nikdo.

Nikdy.

Protože pokaždé když ho objevili lidé, slovy Maxima Decima Meridia, rozpoutali hotové peklo.

Vern si pekelný žár nosil všude s sebou, takže ho dokázal přežít.

Což se nedalo říct o člověku, který ho našel.

Petarda měl kdysi tátu.

A v těch dobách mu táta říkával věci jako:

Ne že mi budeš z kapes vybírat prašule, Petardo, nebo ti zmaluju hřbet.

A taky:

Viděl jsi mé pivo, kluku? Ne ať tě načapám, jak mi usrkáváš z láhve, nebo ti zmaluju hřbet.

Anebo:

Proč si nehleď svého, Petardo? Copak nevíš, co se stane štouralům? Takovej štoural si koleduje o to, aby mu někdo pěkně zmaloval hřbet, a dostane ještě pár navíc.

Petarda brzy zjistil, že tátova prohlášení nejčastěji končí tím, že někdo někomu zmaluje hřbet, a většinou šlo o ten jeho. Soudil, že si za to z většiny nejspíš může sám – vážně mu totiž dělalo potíže nestrkat nos do záležitostí druhých.

Žijeme ve svobodné zemi, rozumoval na svou obranu. A záležitosti druhých se tudíž týkají i mě.

Jenže potom, v den jeho třináctých narozenin, táta nadobro odešel – koupit synkovi figurku Optima Primea bylo evidentně víc zodpovědnosti, než dokázal unést – a od té doby už na jeho řečech příliš nezáleželo. Táta navíc nebyl Petardovým skutečným tátou, nehledě na to, jak moc se chlapec snažil sám sebe

přesvědčit o opaku. Waxman z hausbótu na opačné straně řeky povídal, že svět byl na Petardova pravého tátu krapet moc a tenhle chlapík je jen nějaký vyžírka, který se ukázal, když byl Petarda ještě štěně a jeho máma, hotová svěťice, byla úplně na dně. Jeho náhradní papínek byl jenom zatracený hlupák, co si vždycky pouštěl pusu na špacír – podle Waxmana šlo o vězeňskou hatmatilku sebranou někde v Dixonu nebo nějakém jiném lochu, soudě podle tetování, které se muži plazilo zpod límečku u trika.

„S Elodie vám bez toho budižkničemy bude líp,“ řekl Petardovi, když mu chlapec dovezl nákup. „Dokázal přečíst leda tak nápis na kartonu cigaret. Jenom zneužíval dobrotu tvou mámy, tak je to.“

Waxman většinu času trousil přitroublá moudra starousedlíka z mokřadu, ale tentokrát udeřil hřebík na hlavičku, zvláště pokud šlo o Elodie.

Petardova mamka byla dobrota sama. Jako ošetřovatelka pečovala o druhé za mizerný plat čítající o dva dolary víc, než byla minimální mzda, a pak se vracela domů, kde ji čekal její delikventní synek. Tenhle konkrétní termín, „delikvent“, Petarda moc dobře znal, protože mu ho často předcítali z vysvědčení či policejního hlášení. Občas si říkal, že by se měl kvůli mámě zklidnit a se všemi těmi lumpárnami přestat. Doopravdy ji miloval a všichni ti pitomci, co jí zlomili srdce, ho vytáčeli doběla: jeho skutečný táta, který to zabalil, i když měl rodinu, co na něj spoléhala, a pak falešný táta, který odešel, jakmile Elodie úplně vysál srdce – jako upír, jenom nebažil po krvi, ale po lásce. A tak se Petarda snažil krotit, ale nikdy mu to nevydrželo dlouho.

I když by to neřekl nahlas, byl ochotný si připustit, že mít tátu, byť falešného, mu chybí.

A to i přesto, že tenhle táta chlemtal pivo, jako by ho při životě spíš udržovalo, než ho o něj okrádalo. Přesto, že vždycky

vyraboval máminu plechovku od kávy, kde si schovávala drobné, aby si koupil stírací los.

Přestože se po synkovi ohnal pokaždé, když měl vypito.

Petardovi připadalo, že měl tátu rád, alespoň trošičku. Člověk si nemůže pomoci, aby ke své rodině necítil jakous takous náklonnost. To ale neznamenalo, že ho zároveň nemohl i nenávidět. A když pak falešný táta Elodie opustil a nechal jí po sobě jen prázdnou plechovku od kávy s hromadou dluhopisů, které nadělal na automatech a které se táhly až do New Orleansu – přičemž se ukázalo, že jejich majitelé nemají sebemenší problém převést je na viníkovu družku –, Petarda ho nenáviděl s pronikavým zápalem, jenž byl na kluka, jemuž ani nestihlo vyrašit chmýří na bradě, pozoruhodně koncentrovaný.

A nyní, o dva roky později, ačkoliv v oblasti brady nezaznamenal prakticky žádný pokrok, se vytáhl o čtrnáct čísel a dělal, co mohl, aby zkrotil svou uličnickou povahu, kvůli níž se v pouhých patnácti letech soustavně nacházel v hledáčku policie. Máma jednou v baru U Perly před celým lokálem odmítla jistého konstábla Regence Hookea, a ten měl od té doby na Petardu spaden: jakoukoliv stížnost na nezletilého delikventa bral skutečně osobně. Petardovi připadalo, že stačí, aby si uprdl, a starý dobrý Regence už jim klepe na dveře s návrhem, že „na všechno zapomené“, pokud mu klukova máma dopřeje krapet pozornosti.

Zatracený Hooke, pomyslel si Petarda. *Nepřestane, dokud si to někdo šeredně neodskáče.*

Vlastně to byl právě Regence Hooke, který dal Petardovi, jenž se ve skutečnosti jmenoval Everett Moreau, jeho kriminální přídomek, „Petarda“. Hooke při jeho první návštěvě policejní stanice podotkl: „Moreau, jako ten doktor na ostrově, kde je to samá obluda, co, hochu? Až na to, že ty nejsi ten doktor, ale jedna z těch zrůdiček.“

Přezdívkou pocházela ještě z doby, kdy v chatce Moreauových bledl Petardův falešný táta a mladý Everett jednou v noci vyrazil

na jezero s plánem lovit sumce dynamitem. Ten si koupil od spolužáka, jehož táta měl doma trezor se zbraněmi. Při experimentu nedošel k úhoně žádný sumec, neboť Everettovi se podařilo ustřelit si leda svůj vlastní levý malíček a zád kánoe, kterou si k rybolovu vypůjčil. Když ho pak v obvazech a v poutech, jež byla zcela nepochybně nadbytečná, dověkli na stanici, Regence Hooke už na něj čekal.

„Ten výbuch prý stál za starou belu, hochu,“ řekl. „Spíš to byla taková zmoklá petarda.“

A tak se to stalo.

Everettu Moreauovi zůstalo po té noci devět prstů a přezdívkou. Když si na něj pak Regence Hooke v důsledku svého pokoření skutečně zasedl, seznámení už měli za sebou. Petardu, s rukama nad hlavou, nebylo těžké poznat.

Everettu Petardovi Moreauovi bylo patnáct let: byl to kluk, který se potloukal po bažinách a vyškolila ho ulice, raubíř s tmavýma očima a cajunskou krví, co doháněl svou mámu k zoufalství a nečekala ho žádná budoucnost, leda by chtěl vyrábět dehet nebo vršit cihly ve Slidellu. Měl velké sny, ale žádné plány. Snažil se jednat v souladu se zákonem, jenže se zdálo, že podobné počínání na zaplacení účtů nestačí, i když měl tři práce a jeho máma dělala na směny v nemocnicích jak v Petit Bateau, tak ve Slidellu.

To se však mělo brzy změnit, protože Petarda dostal příležitost. Onoho letního večera, kdy nad ztemnělým močálem poletovala hejna krvežíznivých komárů a na březích Medového ostrova stály jako němé stráže cypřiše, se totiž chystal uzavřít dohodu. Ta měla jemu i jeho mámě trochu ulevit od Regence Hooke, jehož pokusy o získání Elodiiny přízně se neustále stupňovaly. Petarda si sotva pamatoval den, kdy se konstábl neobjevil u nich na verandě s nějakou hloupou výmlouvou, proč se jakoby náhodou zrovna ocitl na slepém konci jejich nezpevněné uličky.

Stížnost na hluk.

Záškoláctví.

Rušení klidu.

Klidně i neukázněné přecházení silnice: ten chlap přišel s každou pitomostí, která ho zrovna napadla, a navíc s sebou měl vždycky láhev šampusu schovanou mezi modrými ledovými polštářky v chladicím boxu svého chevroletu. Sladké růžové. Mámino oblíbené. Byla jen otázka času, kdy se Regenceovi podaří strčit jednu nohu do dveří, a pak mu v cestě bude stát jenom síť proti hmyzu. A postup muže jako Hooke jste sítí proti hmyzu rozhodně nezastavili. Petarda věděl, že máma ke konstáblovi žádnou náklonnost nechová, jenže noci v močálu jsou dlouhé, a dokud si Regence Hooke značkoval teritorium, ostatní psi se drželi zpátky.

„Regence by se o nás mohl postarat, miláčku,“ řekla mu Elodie jednou s očima ztěžklýma únavou po směně v nemocnici. „Taky by tě srovnal do latě. Bůh ví, že já to nedokážu.“

Petarda věděl, že máma v tu chvíli musela padat vyčerpáním a být úplně na dně – možná pečovala o oblíbeného pacienta v jeho posledních hodinách na tomto světě –, aby o Hookeovi vůbec uvažovala. Bylo mu jasné, že Elodie Moreauová by prvotřídního idiota jako Hooke pustila přes práh jedině proto, aby zastavila synáčkovu kriminální krasojízdu, a tak se cítil zodpovědný. Někdy se mu zdálo o tom, jak si máma a konstábl leží v náručí, líbají se a tak podobně, a vždycky se vzbudil zalitý ledovým potem, který neměl s horkem, jež v močálu panovalo, nic společného.

Petarda dost možná postě odpřisáhl, že se polepší: přísahal to s vroucí horlivostí a budiž mu připsáno k dobru, že v tu chvíli své prohlášení považoval za slovo Boží. Jenže byl mladý, a tím pádem chyboval. Neuplynul ani týden a zase chodil za školu.

Jsem zkrátka takový, uvědomil si. Nikdy se nezměním.

A tak se po škole na parkovišti baru U Perly sešel s Willardem Carnahanem. Carnahan byl dost možná jediný člověk

v Louisianě, který znal močál lépe než Petarda, a chlapec mu nabídl své dvě ruce a silná záda při pašování kořalky. Carnahan opáčil, že ho zaměstná na zkoušku, a dnes v noci měl hoch nastoupit do učení.

Jenom na léto, říkal si. A jen pálenku a cigarety. Možná nějaké součástky. Žádné drogy ani lidi. Vydělám dost na to, abych splatil naše dluhy a možná pro nás sehnal byt někde ve městě. Daleko od Hookea a pověsti falešného táty.

A tak se Petarda vyplížil do mokřadu, aniž by o tom zpravil Elo-die, která měla zrovna noční, a kdyby věděla, s kým se syn pakuje, přivázala by ho k topení.

Na vodu ani ne tři metry od jejich verandy, na samém břehu řeky, spustil pirogu, kterou si pomocí pár tipů od Waxmana sám vyrobil z vodovzdorné překližky. Rozhodl se, že motor s dlouhou nohou přinýtovaný k zádi zapínat nebude. *Dnes v noci se všechno změní*, pomyslel si, když ve své malé piroze pádloval proti proudu řeky. Držel se blízko porostu šáchoru a brázdil si cestu bahnitým svinčíkem, který sem voda naplavila z okolního náspu.

Mám na sobě černé triko a v kapse pytlík sušeného masa pro případ nouze, říkal si devítiprstý chlapec. *Nic se nemůže pokazit.*

Regence Hooke byl nepochybně svérázná osobnost. V podstatě neexistoval zločin, jehož by se někdy nezúčastnil nebo nad ním nepřimhouřil oko. Jasně bylo, že své současné pozice nedosáhl pravidelným chozením do kostela ani pečením sušenek na pomoc Africe. Hooke se k policejnímu sboru dostal přes armádu a v armádě se ocitl proto, že ji považoval za lepší místo než federální káznici. Právě takové byly kdysi jeho možnosti. Když v osmnácti letech stanul před soudcem okresu Miami-Dade, žalobce se musel několikrát nadechnout, aby dokázal přecítit všechna obvinění, která zahrnovala mimo jiné:

Spiknutí, rozesílání podvodné pošty včetně té elektronické, zastrahování, podplácení svědka, krádež motorového vozidla, krádež videohry *Grand Theft Auto* (nelegální stažení), držení drog za účelem prodeje, napadení a maření výkonu.

Soudce na tento výčet odpověděl rouhačským: „Kristova noho, hochu,“ čímž se dostal do křížku s vlastním, konzervativním soudem, a mladému Regenceovi předložil dvě možnosti:

Možnost A: Armáda.

Možnost B: Okresní nápravné zařízení v Bakeru.

Regence si zvolil možnost A, čímž docílil toho, že mu byl vymazán záznam v trestním rejstříku. Zapsal se do armády, byl vyslán na zahraniční misi, zabil kupu lidí a o pár desítek let později se vrátil domů ověšený metály. Následně se přestěhoval o tři státy na východ do louisianského městečka Petit Bateau, které vyznamenaného veterána, o jehož rozličných minulých prohřešcích nemělo sebemenší tušení, přivítalo s otevřenou náručí.

Nyní mu bylo hodně přes čtyřicet a byl konstáblem mrňavého policejního oddělení s vlastním autem a absolutní beztrestností. Stěží dokázal uvěřit vlastnímu štěstí. Jeho táta říkával: „Spravedlivěj člověk se vždycky dočká dobrejch věcí.“ A tak Regence s každým křiváckým dolarem, který si vložil do peněženky, ukazoval svému mrtvému otci vztyčený prostředníček, protože spravedlivě se rozhodně nikdy nechoval.

Jeho hlavním zdrojem špinavých peněz bylo vyřizování zakázek pro Ivoryho Contiho, nového odběratele zboží kartelu Los Zetas v New Orleansu. Ivory měl na výplatní pásce celé desítky policistů, ale Regence rychle šplhal vzhůru díky své chladnokrevné povaze a ochotě přejet Ponchartrainský most s čímkoliv, co se vešlo do kufru jeho Chevroletu Tahoe. Hookeovi bylo ukradené, čím mu Ivoryho chlapi auto naloží, pokud daná věc neprosakovala, nesykala se nebo jiným způsobem nezanechávala stopy.

Tu noc, kdy začíná náš příběh, Regence Hooke zaparkoval svůj chevrolet v loděnici Bodiho Irwina, nasedl na svůj milovaný kajutový člun a vyplul na Perlovou řeku, aby si poklábil s chlápíkem, jenž zašel příliš daleko v Ivoryho rajonu.

Bylo nešťastné, že k rozhovoru musí vůbec dojít, protože chlap, který potřeboval promluvit do duše, byl užitečný, dokonce jedinečný. Avšak tím, že se Hooke uvolil Ivorymu podobnou službu prokázat, zároveň překračoval jistou mez, což znamenalo zvýšení platu vysoko nad obvyklých 2 400 dolarů měsíčně.

Takže si polib, tatíku, pomyslel si Regence a vyrazil po proudu. Plavidlo uhánělo po řece a svou hliníkovou přídí s nápisem *Elodie* si klestilo cestu v naplavených řasách.

Elodie.

Pojmenoval svou loď po andělské mámě toho spratka Petardy Moreaua.

Umanul si, že se mu ji nakonec podaří dostat.

Regence se znal dost dobře na to, aby si uvědomoval, že do té cajunské holky začíná být blázen. „Holky“? Zatraceně, vždyť to byla dospělá ženská, věkem po datu spotřeby, a navíc neměla nic kromě toho pitomého kluka, jehož Hooke považoval spíš za přítěž než za přínos.

Nenech se tou ženskou pobláznit, hochu, říkal si. *Na konci týchle cesty čeká jenom bolest.*

Své tužby však nedokázal ovládnout, a navíc nešlo jen o fyzickou přitažlivost. Hooke znal celou řadu podniků nevalné pověsti, které i pravidelně navštěvoval, ale jeho zájem o Elodie Moreauovou byl dlouhodobějšího rázu.

Měla by děkovat štěstěně, že na ní chlap jako já vůbec ulpěl pohledem, napadlo konstábla několikrát denně, což však nikterak nezmírnilo jeho popuzení nad dosavadním průběhem jeho dvoření. Byl dost chytrý na to, aby pochopil, jak se věci mají – že touží po něčem, co nemůže dostat do pazourů –, ale jeho potřeba to nijak neumenšilo.

Možná kdyby mě tak veřejně nesestřelila. Dívala se na mě spatra, jako bych byl nějaká krysa, která se vyplazila z močálu.

Nebylo to poprvé, co ho nějaká žena odmítla, jenže Hooke shledal, že dotyčná často změní názor, když na to jde jinak – třeba v temné uličce ve čtyři hodiny ráno. Zatraceně, jednou ani nemusel nic říkat, stačilo, aby trochu falešně hvízdal a naklonil hlavu na stranu.

Ne však Elodie. Ta v sobě měla mnohem víc oceli. Jak ta ho U Perly, poprvé, co se setkali mimo policejní stanici, sjela pohledem! Choulila se tam nad hrnkem kávy – právě jí skončila směna, takže když vešel, pořád na sobě měla svou ošetřovatelskou uniformu. Hooke jí věnoval jediný pohled a řekl si: *Elodie je úplně vyšťavená, třeba se nebude tolik bránit.* A tak k ní líně došel a prohodil následující: „Brýtro, zlato. Pamatujete si na mě? Jsem konstábl Hooke a rád bych se vám pořádně mrknul na zoubek.“

Bylo to laciné až k pláči, ale Regence nebyl zvyklý vyvíjet při lichocení nějakou zvláštní snahu. Většinou stačilo říct cokoliv, co mu slina zrovna přinesla na jazyk, a bylo hotovo. Ale tentokrát ne. Elodie zvedla hlavu, jako by se všemi těmi problémy, co v ní měla, vážila snad tunu, upřela na Hookea své čokoládové oči a odpověděla trochu hlasitěji, než bylo před zástupem lidí, kteří sem přišli na snídani, nezbytně nutné. „Konstáble, právě jsem celou noc vyprazdňovala hypoalergenní pytle plné stařeckých výkalů a jsem si stoprocentně jistá, že bych raději strávila zbytek života přesně tou samou činností, než abych vám ukázala jediný zoubek.“

Bylo to vtípné, to nepochybně. Chlapi v baru se řehtali, až se za břicha popadali, a Regence odtáhl rudý až za ušima. Elodie mu od té doby sice řekla i pár milejších věcí, ale on na šíji stále cítil totéž sálavé horko.

KAPITOLA DRUHÁ

Petardovi vždycky připadalo, že nemá ani kapánek štěstí. Na každého se někdy usmála štěstěna a matička příroda mu sem tam hodila kost, ale Petardovo jediné životní požehnání, vlastní většině Cajunů, spočívalo leda tak v tom, že nechutnal místním komárům. Možná za to mohla jeho stará francouzská krev, ale spíš za tím byla ta karibská. Nechápal, jak může někdo snést pobyt v bahnitém rameni řeky po západu slunce, kdy vás komáři doslova sežrali zaživa. Ráno co ráno vídal turisty potloukající se po okolí, obsypané rudými opuchlinami, jako by protrpěli mučení v samotném Guantanámu. Nic nepokazilo dojem z pěkného tetování na lýtku, které jste si pořídili na vysoké, jako půl tuctu zhnisaných boulí. Petarda za celou sezonu utrpěl nejvýš pár štípnutí a i tehdy šlo většinou o útok rozdurděných vážek.

V tom tedy tkvělo jeho štěstí.

V neposkrvněné kůži.

To mu stěží mohlo obrátit život naruby, leda by ho náhodou zahlédl nějaký zástupce modelingové agentury, jak se potlouká po obchodním centru, což nebylo kdovíjak pravděpodobné,

protože Petarda se nikde moc nepotloukal. Nebyl typ kluka, co má času nazbyt. Neustále pracoval, vydělával peníze.

Díky jeho cajunské kůži se mu však alespoň pohodlněji kladly pasti na raky. Na svém člunu vždycky proplul ramenem řeky směrem k Medovému ostrovu a spustil půl tuctu klíček poblíž leknínů, mezi nimiž se raci rádi zdržovali. Následně pár hodin proplouval kolem s podběrákem, dokud všechny pasti nepraskaly ve švech. Za ta léta strávená nočním lovem utržil Petarda jediný štípanec, a to nikoliv od komára, ale od plosko-
lebce, který se zapletl v jedné z pastí. Had však zjevně předtím vypustil všechny svůj jed někde jinde, protože chlapec vyvázl jen s malým otokem v okolí ranek, které mu v kůži zanechaly hadí zuby.

Dneska v noci mám políčeno na větší kořist, pomyslel si dramaticky. Život zločinu.

Petarda věděl, že překračuje jistý práh, za nímž už není cesty zpět, ale Regence Hooke byl ďábel v policejní čepici, jemuž se zachtělo Elodie Moreauové, a tak bylo na Petardovi, aby sebe a matku dostal z konstáblovyh spárů.

Kdybychom bydleli někde uprostřed zástavby s regimentem svědků okolo, Hooke by se třeba zklidnil a zařadil zpátečku.

Petardovy zkreslené úvahy se zakládaly na jeho dětském chápání zlých lidí. Nemohl vědět, že jedinci jako Regence Hooke nezařazují zpátečku, ale naopak se ještě víc rozohní.

Hooke se zklidnil jedině ve chvíli, kdy měl po ruce plato benzedrinu, litr bourbonu a na klíně šlapku.

S Petardovým budoucím nadřizeným se to mělo následovně: Willard Carnahan byl dodavatelem všech legálních i nelegálních věcí a Petarda věděl, že ten chlap se neštítel vůbec ničeho. Šuš-kalo se, že Willard ve Francouzské čtvrti nedávno zbil jednoho pouličního dealera tak, že dotyčný skončil v kómatu. Šlo o třicet gramů kokainu, ze kterého se vyklubal dětský zásyp, jenž se Willardovi v nosních dírkách po šňupnutí proměnil v kámen.

Carnahan od té doby nepřekročil most Twin Span Bridge, protože v New Orleansu by ho čekala odplata z rukou velkých zvířat, pro něž ten podrazák pracoval. Willard byl námořník, co znal močál jako své boty: po Perlovce se dokázal plavit, aniž jedinkrát zavadil o břeh. Ve dne pořádal turistické plavby a v noci provozoval vlastní obchody a pašoval zboží po malých přítocích řeky, klidně i poslepu, když bylo třeba. Carnahan měl svou vlastní destilérku, což bylo zcela legální, dokud jste v ní nevyráběli načerno pálenou whisky. Willard oficiálně destiloval vodu, ale ve skutečnosti se věnoval prastaré činnosti pálení kořalky pro notorické pijany z okolí močálu. Kancelář šerifa ve Slidellu brala úplatek ve formě pořádného džbánu a nikoho jiného to příliš nezajímalo. Džbány pálenky ale něco váží, a tak Petardu napadlo, že by se Carnahanovi mohl hodit poskok, který zná mokřad skoro stejně dobře jako sám Willard.

Dohodli se na pozdní schůzce u starého mola na Medovém ostrově. Petarda soudil, že pokud se osvědčí, Carnahan mu dovolí vyzvedávat zboží přímo z jeho vlastní loděnice, ale dnes v noci tu byl na zkoušku.

Pro případ, že bych byl nějaký mladistvý špicl, pomyslel si a schovaný v orobinci na západním břehu za hutnou, břidlicově šedou vodou, která ho dělila od Medového ostrova, vyhlížel Willarda ze své pirogy.

Měsíční světlo se třpytilo na větvích cypřišů, Petarda tak moc dobře viděl, jak Carnahan stojí při okraji vody v úzkých džínách a nátělníku. Muž však na molu nebyl sám. Stáli tu dva lidé: Carnahan se svými ujetými vlasy ve stylu kapely Twisted Sister a pak rozložitý chlap velký jako kredenc. Ten obr byl nade všechny pochyby Regence Hooke.

Co to má sakra znamenat? dumal Petarda. Proč by se Hooke bavil se zločincem, jako je Carnahan?

Z dálky nepoznal, co se děje. Bylo možné, že Hooke zkrátka jen vyslychá podezřelého, ale o tom pochyboval. Regence nebyl

z těch, kteří vynakládají podobnou námahu, a už vůbec ne uprostřed noci.

Mezi chlapcem a podezřelou dvojicí na vzdáleném břehu bylo příliš mnoho vody na to, aby zaslechl, o čem se baví, což musel pochopitelně napravit. A tak mělo v dané situaci co nevidět dojít k onomu konkrétnímu okamžiku, kdy jdou věci takřkajíc do kopru.

Musím se dostat blíž, rozumoval Petarda. Třeba na Hookeu něco zjistím, jen pro případ, že bych někdy potřeboval propustku z vězení.

A tady byla. Chvilé, která měla mladému Everettovi obrátit život vzhůru nohama. Chystal se totiž spáchat smrtelný hřích všech špiclů, pozorovatelů a stopařů, jejichž pravidlo číslo jedna zní: nevstupuj na scénu. Drž se sakra dál od čehokoliv, co právě špehuješ, a nekal vody svou přítomností.

Zrovna v Petardově případě byla voda kolem zkalená ažaž, ale chlapec bez přemýšlení vyrazil vpřed a bláto rozvířil ještě víc. Pomocí kliky vytáhl lodní šroub z vody a dopádl ke břehu Medového ostrova, aniž dbal zlověstného kvákání místních skokanů. Pádlem zavadil o hrboatou kůži aligátora, ale dál ignoroval výstražná znamení, protože byl ve věku, kdy všechno, co mu vytanulo na mysli, považoval za ten nejgeniálnější nápad na světě. A tak zarytě postupoval dál, hrbil se v kánoi a litoval, že si s sebou nevzal nějaké kamuflážní líčidlo, jímž by si potřel paže a obličej. Ne že by něco takového vlastnil, ale máma měla každý krém pod sluncem a on nepochyboval, že jedna z jejích dóziček by na tu práci stačila. Teď bylo pozdě dělat si kvůli tomu vrásky. Nebyl přece jasnovidec, aby s touhle situací počítal.

Na přeplutí říčního ramene k přečnávajícímu náspu Medového ostrova padlo jen nějakých šest záběrů pádla. V prstech sevřel hrst orobince a zatáhl, takže i s pirogou zaplul mezi rákos a kořeny, které mu poskytly úkryt. Celý manévr provedl potichu

a teď si gratuloval ke své kradmosti. Napadlo ho, že v minulém životě možná patřil k nějaké speciální jednotce, nebo byl jedním z těch ninjů, co nosí černé trepky a čelenky.

Hooke s Carnahanem pořád žvanili a Petarda zachytil útržky jejich rozhovoru. Slyšel, jak Hooke říká: „Nebylo po něm ani stopy, až na zátočinu uprostřed...“

To se mohlo týkat naprosto čehokoliv od Santy Clause po policejního práskáče.

O pár vteřin později Willard Carnahan poznamenal: „To není vůbec nic v porovnání s tím chlapem, co jsem ho potkal ve Slidellu.“

Což bylo ještě neurčitější, až na to, že došlo na zmínku hlavního města zdejšího okresu.

Podobné neškodné klábosení pokračovalo celou věčnost a Petarda začínal pochybovat, že se při odposlouchávání dozví něco užitečného. Protože kolem šustil rákos a všude se rozléhalo ohlušující bzučení nočních brouků, jimiž mokřad doslova přetékal, útržky hovoru neslyšel od začátku do konce a ty, co přece jenom zaslechl, vypadaly na obvyklé hospodské řeči.

Willard: „Myslím to smrtelně vážně, konstáble. Ten zmrnd na mě civěl, než jsem mu rozrazil...“

A Regence: „Přísahám, mladej, moje máma dělala jednu takovou věc – vzala dvě žížaly...“

Bylo to jen prázdné tlachání a z Petardova velkého plánu začínal být pořádný opruz. Pomyslel si, že to může klidně zabalit a zůstat schovaný, dokud Hooke neodpluje.

Příkradu se ještě o kousek blíž, rozhodl se nakonec. Dám tomu pět minut, pak se na to vykašlu a potáhnu domů.

Petarda se vyplížil z lůna své pirogy na samotný břeh, a protože si řekl, že v životě už o moc víc klesnout nemůže, lehl si na břicho a jako had se pomaloučku sunul rákosem směrem k pochybné půlnoční dvojici. Přitom doufal, že ho do zadku nekousne nějaký skutečný plaz.

Minul pahýl, který tu zůstal po jakémisi stromu, a přesně v tu chvíli zahlédl bažinnou kysu velikosti melounu, jak se líně kolébá do křoví. Věnovala mu pohled, který říkal: *máš kliku, že nemám hlad*, a pak se odvalila z dohledu. Petardu však vylekala natolik, že si hned neuvědomil, že rozhovor Hookea s Carnahanem mezitím nabral nový tón. Mezi dvojicí jako by náhle poklesla teplota.

Měl bych si ty dva vyfotit, pomyslel si a z vodovzdorné kapsy svých džínových maskáčů vytáhl smartphone. A jak už to často bývá, všechno by dopadlo mnohem líp, kdyby ho chlapec nechal v kalhotách.

Hooke přemýšlel, zda neexistuje způsob, jak Willarda ušetřit.

Mohl bych toho pitomce prostě nechat jít. Říct mu, ať si oholí hlavu a koupí si kvádro. Ať si místo Willard začne říkat Wilbert. Ivory by se to nikdy nedozvěděl.

Jenže Carnahan byl jedním z těch chlapů, kteří jsou zkrátka a dobře moc natvrdlí na to, aby pochopili dopad *důsledků*. Dřív nebo později by si pustil pusu na špacír ve Francouzské čtvrti, mlel by o tom, jak se mu povedlo uniknout Ivoryho kulce, a pak by měl zavařeno i Hooke.

Do háje, pomyslel si konstábl. *Nemám na vybranou.*

Hooke tu práci vzal, protože doufal, že někde po cestě objeví trochu manévrovacího prostoru, jenže teď se veškeré podobné naděje rozplynuly v nenávratnu. Nezbyvalo mu než úkol dotáhnout do konce a následně přijít na způsob, jak zaplnit díru, která po Carnahanovi nevyhnutelně zůstane.

Hookeovy velkolepé plány totiž rozhodně nekončily tím, že stráví zbytek života jako konstábl v téhle zavšivené díře. Měl políčeno na celý Ivoryho byznys, který hodlal rozšířit na sever do Kanady a úplně přitom odříznout Jižní Ameriku.

Záměrně kolem sebe v tom směru trousil kusé informace, protože potřeboval pašeráka, aby své teorie ozkoušel v praxi, a Willard s tím teď začal sám od sebe.

„Mluvil jsem se svým známým na stanovišti nákladáků,“ řekl. „Sežene nám tolik řidičů, kolik budeme chtít. Ivoryho chlapi se nudí k smrti, jejich jediný rozptýlení jsou šlapky na benzínkách. Převevou cokoli, matroši i zbraně. Je jim to ukradený, jen když dostanou zapláceno.“

Hooke přikývl. „To je dobře, Willarde. Moc dobře. Zapsal sis ta jména?“

„Jasně, přesně, jak jsi chtěl.“ Willard mu podal zmačkanou účtenku se jmény naškrabanými na zadní straně.

„Musím říct, Willarde,“ pronesl Hooke a strčil si seznam do kapsy, „že se začínáš osvědčovat.“

Carnahanovi se při té pochvale rozzářily oči. Vypadal jako štěně. „Díky, partáku. Za jak dlouho si políčíme na Ivoryho?“

„Brzo,“ odpověděl Regence. „Musel jsem trochu posílit vlastní řady. Pověsil jsem se na paty G-Hopovi a taky jsem si našel pár bratrů ve vlastních řadách. Se dvěma můžu počítat jednoznačně.“

„A určitě chceš pašovat jenom zbraně? Žádný drogy? Drogy jsou zatraceně lehký a zbraně zatraceně těžký.“

O tomhle bodě Hooke přemítal měsíce, takže byl rád, že ho může vyložit někomu, kdo si později nepustí pusu na špacír někde v baru.

„Teď mě dobře poslouchej, Willarde,“ řekl. „Popíšu ti tu celou naši filozofii. Prodej heroinu klesl, nemám pravdu? Kokain dostaneš levně a pašuje ho každý idiot, kterému narostly nohy. Všechny gangy do jednoho. Mexičani nás brzy přestanou potřebovat, na týhle straně hranice mají vlastní lidi. Albánci, Rusové, Portorikánci, Irové, dokonce i Kanadani teď mají svoje gangy. Bratři Baconovi – věřil bys tomu jménu, Willarde? Takže Ivoryho drogovod za chvíli nebude potřeba. Mulu uděláš z každého chlápka s batohem. Tenhle vlak už ujel, i když to Ivory ještě neví.“

„Krucinál, takže jeho pašerácká linka je k ničemu?“ zaklel Willard. „Proč se jí teda zmocňovat?“

„Samotná linka není k ničemu,“ opravil ho Hooke. „Linka jako taková se hodí vřdycky. I ten produkt se zrovna teď šikne. Musíme ale rozšířit škálu našeho podnikání.“

Willard sehrál svou roli v konverzační tým, že se zeptal: „Jo, ale jak přesně?“

„Tím, že se vztáhneme ke slavnému Druhému dodatku,“ řekl Hooke a zasalutoval. „Právu nosit zbraň.“

„To už přece máme.“

„Někde platí víc než jinde,“ poznamenal Hooke. „Kalifornie tak shovívavá není. A získat zbrojní pas v New Yorku je skoro nemožný. New Jersey, Connecticut, dokonce i Havaj. Všichni ti chrabří Američani volají po zbraních. A pokud něco znám jako svý boty, Willarde...“

Carnahan dokončil jeho myšlenku: „Jsou to zbraně.“

„Přesně tak. Nakoupíš je levně v Louisianě a prodáš drahο v Kalifornii. Takhle svět funguje. Věř mi, Národní střelecká asociace nedokáže liberálům vzdorovat donekonečna. A nejlepší na tom je, že to celý udržíme na domácím poli. Žádný jihoamerický horký hlavy k tomu nepotřebujeme.“

„Teď už to chápu,“ řekl Carnahan. „Tuzemská operace.“

Hooke luskl prsty. „Tuzemská operace. Ameriko, do toho.“

„Celý jsi to vyšpekuloval, konstáble,“ řekl Willard. „Tohle se musí povíat.“

Pak si Hooke sáhl do kapsy u bundy a okolní teplota poklesla.

Petarda zaujal pozici a šťastný jako blecha ležel v mazlavém bahně, kameru telefonu namířenou na Hooke a Carnahanem. Zdálo se, že jejich bratříčkování skončilo. Oba muže zjevně přešel humor.

„Je tu jeden problém, Willarde,“ říkal právě Hooke. „Ten maník, co jsi ho zmlátil v New Orleansu.“

Carnahan se zasmál a Petarda v nočním režimu kamery viděl, jak mu černě zazářily zuby. „Dlabat na něj, Regenci. Ten

sráč mi prodal pěkněj sajrajt. Slyšíš? Podělanej dětskej zásyp, na tejden mi úplně odrovnal dutiny. Vlastně jsou pořád v háji. Každý ráno se vzbudím a sotva se dokážu nadechnout. Takhle se byznys nedělá.“

Hooke náhle vyrostl, jako by se na svobodu prodralo jeho *skutečné* já. „Víš, jenže ten kluk, co jsi ho seřezal, synku – zkrátka jsi mu pošramotil mozek. Odpojili ho. Jeho máma to musela podepsat. Dovedeš si to představit?“

Carnahan si projel vlasy oběma rukama, takže mu trčely vzhůru jako hroty. „To mě mrzí, Regenci. To je mi fakt líto. Ale ten cucák mlel o tom, jakou mi neprodává prvotřídní kvalitu, a podobný kecy. Přece nemůžeš na někoho ušít pytel a nečekat odplatu.“

Hooke dal Carnahanovi paži kolem ramen: byl jako medvěd objímající srnu. Srna má většinou dost rozumu na to, aby vycítila, že se ocitla na jídelním lístku, ale Willard Carnahan se zjevně považoval za nepostradatelného.

„Ani bych za koks neměl platit,“ brumlal, aniž by tušil, k čemu se schyluje, „s tím vším, co pro tebe pašuju po řece. Ale zrovna jsem měl chuť slavit, rozumíš, a tak jsem sáhl do vlastní kapsy pro vlastní těžce vydřené peníze, zatraceně. A co udělá ten debil? Prodá mi falešnej sajrajt. Mně! Vždyť já koks rozvážím po řece!“

„Máš pravdu,“ řekl Hooke a přemýšlivě zkroutil ústa, jako by Carnahanův argument skutečně zvažoval. „Jenže pochop, ten kluk byl Ivoryho synovec. Snažil se ukázat, co v něm je. Na tom rohu vůbec neměl co dělat. Mladěj Vincent měl sedět doma a učit se.“

To byla spousta informací, navíc velmi konkrétních – jako by je Hooke dostal od samotného zdroje.

„I... Ivory? Ty vole, Ivory?“ vykoktal Carnahan. „To jsem netušil, konstáble. Jak jsem to mohl vědět? Ivory? Pro mě to bylo jen nějaký italský smrádě, co na rohu prodává dětskej zásyp. Přece si u Ivoryho nějak stojím, no ne?“

Hookeovy prsty mu sevřely rameno. „Sakra, mladej, svý zásluhy u Ivoryho jsi spotřeboval do mrtě, a navíc půlku těch mejch.“

Petarda byl v podstatě ještě dítě, ale stejně věděl, co se blíží. Chtěl na Hookea získat páku, jenže tohle bylo moc. Tohle byla informace, kterou jste si dobrovolně nechali odstranit z hlavy lobotomií, abyste ji nemuseli nikde dosvědčovat.

„Jsem lodivod, konstáble,“ vyhrkl Willard. „Nikdo se v bažině nevyzná tak jako já. Od doby, co jsme otevřeli linku, jsem neztratil ani balík. Ani jeden jedinej gram, zatraceně.“

„To je pravda, synku,“ uznal Hooke a po tváři mu přeběhla skutečná bolest. „Tudíž jsi problémy způsobil i mně, protože teď budu muset vyškolit náhradu.“

Willard měl v rukávu ještě jeden argument.

„Máme přece plány, Regenci. Jsme partneři.“

Hooke si povzdchl. „Byli jsme partneři, pravda,“ odpověděl. „Dokud jsi nezmrvil Ivoryho synovce. Na válku nejsem připravenej. Ještě jsem svoje plány nepodrobil zatěžkávací zkoušce.“

Na celou situaci se snesla neprodyšná mlha reality a z Carnahana vysála veškerou naději. V Hookeově sevření zplihl jako propíchnutý balon. Vypadalo to, že se možná zhroutí, ale konstábl ho podepřel.

„Tak pojď, chlapče,“ řekl Regence. „Všichni musíme splatit svůj dluh.“ V tu chvíli zahvízdal několik tónů imitujících vojenskou trubku povolávající mužstvo do zbraně. „Rozumíš, synku? V tomhle konkrétním případě jsem výběřím já.“

Petarda, ležící na břiše v bahnitěm mokřadu, kde mu sumci a kdovíco ještě okusovali tkaničky, zakusil stejně jako svatý Pavel na cestě do Damašku přelomový moment svého života. S Bohem to nijak nesouviselo – Petarda měl na Pánaboha a jeho bandu pramálo času. Kdepak, chlapecko prozření bylo ryze tělesného rázu a zažil ho skrz svou vlastní smrtelnost. Nebyl hlupák. Čistě teoreticky věděl, že jednou, někdy ve vzdálené budoucnosti, zemře. Jenže smrt byla pro Petardu, podobně jako pro většinu

děti, pouhou teorií, a navíc měl jakýsi mlhavý dojem, že v době, kdy budou jeho dny sečteny, už vědci celý problém s umíráním vyřeší.

Avšak nyní, na březích líně tekoucí bahnitě řeky, kdy měsíc připomínající stříbrný dolar ozařoval muže, který měl každou chvíli zemřít, a toho, jenž se ho chystal zabít, chlapec cítil, jak se přesně nad ním rozevívá zející vakuum jeho vlastní smrtelnosti, a s naprostou jistotou věděl, že pokud se prozradí, Regence Hooke ho bez mrknutí oka zamorduje.

„Ale konstáble,“ kňoural Carnahan, „jsme přece partáci. Musí být nějaký řešení.“

„Ani jedno jediný,“ odvětil Hooke a bodře si posunul čepici na hlavě. „A teď poslouchej. V Petit Bateau mám jednu svobodnou mámu, která už se nemůže dočkat, až se jí dostanu na kobytku, tak to tu musíme zabalit. To přece chápeš.“

Carnahan, jemuž zjevně stále nedocházelo, že je s ním amen, si hlasitě povzdechl. „Asi jo. Ty si prostě nemůžeš pomoci, co, konstáble?“

„Přesně tak, synku.“ Hooke vytáhl ruku z kapsy u bundy. Na dvou prstech měl jako boxer navlečený zahnutý lovecký nůž. Rychlým pohybem palce otevřel čepel a jedním spěšným tahem s ní Carnahanovi rozřízl bránci těsně pod hrudním košem. Ostří určené ke stahování zvěře z něj vyřízlo kus masa ve tvaru písmene W.

Willard sebou lehce trhl. „To zabořilo, konstáble. Tys mě snad zavraždil?“

Hooke otřel čepel o Carnahanovu košili. „Je to tak, synku. Přesně tak. Upřímnou soustrast.“

A pak Carnahana nenuceně shodil do vody, jako by ho vyhazoval z klubu.

Pašerák se překotil do bahnitěho ramene a svrchní houbovitá vrstva řeky přijala jeho necelých sedmdesát kilo se sotva patrným šplouchnutím. Rána, kterou mu Hooke zasadil, byla

natolik smrtící, že se z něj vyřinuly vnitřnosti, a drobné ryby skrývající se u dna se téměř okamžitě zmocnily nečekané hostiny šlach a krve a táhly ho ke dnu. Willard, z něhož vyprchala skoro všechna síla, se zmohl na postranní pohled kamsi do rákosí a lapajícími ústy do sebe v rovném poměru nasával bahno a vzduch. Život se pro něj zpomalil na jednu třetinu obvyklé rychlosti, a tak nebyl schopný udělat nic z toho, co chtěl. Jen sledoval, jak se mu svět čím dál víc vzdaluje, jako by se na něj díval teleskopem.

„Hej, synku,“ volal za ním Hooke. „Močál tě přijímá do svého lůna. To je celkem příhodný, ne?“

Kdyby se Regence odvrátil dřív, než utrousil tuhle konečnou jízlivou poznámku, možná by nezachytil jakýsi pohyb v sítinách u břehu. Ani tehdy by si s ním nejspíš nelámal hlavu – traviny takhle hluboko v říčním rameni se koneckonců hemžily kdejakou havětí. Tato havěť však obvykle nevyhrkla *ježíšikriste, do prdele* – a Hooke si byl celkem jistý, že právě to z okolní flóry zaslechl. A i kdyby zrovna nezavraždil člověka, zvědavý muž jako konstábl Hooke by cítil povinnost vyšetřit, kdo tak nevhodným způsobem bere jméno Boží nadarmo.

Stalo se to následovně: Carnahan proplul kolem propadlého říčního mola a ocitl se přímo před mladým Petardou, který dávno upustil od jakýchkoliv vyděračských plánů a místo toho si přál, aby měl pár rubínových pantoflíčků, jimiž by stejně jako Dorotka Galeová z *Čaroděje ze země Oz* klepl o sebe a zmizel.

Vzezření chudáka Willarda se pohybovalo někde mezi výrazem člověka se zpečetěným osudem a mrtvolou, přičemž jeho bledá kůže zvlhla potem jasně naznačovala, že rychle spěje ke druhému z možností.

Petarda zjistil, že od umírajícího nedokáže odtrhnout oči. Přemýšlel, které ztělesnění smrti asi zvítězí a bude si muže nárokovat. Ztráta krve, nebo utopení? Anebo snad aligátor? Ukázalo se, že závod má dalšího účastníka. Z vody se totiž jako

kropenatá kulovitá ponorka prudce vynořila nestvůrně obrovská želva, vylétla dobrých třicet čísel nad hladinu a děsivým chňapajícím zobanem vodního predátora strhla stále žijícímu Carnahanovi obličej přímo z lebky. Načež Petarda vykřikl: „*Ježíšikriste, do prdele!*“

Nikdy neviděl tak obří želvu: měla krunyř velikosti malého auta a dlouhatánský krk, stejně provazcovitý a vztyčený jako péro Charlese juniora, které jeho dobrý kamarád všem tak rád pyšně ukazoval.

Lidé žijící v okolí mokřadu často mluvili o krvežíznivé povaze těchto obvykle mírných stvoření, ale málokdo ji zakusil z první ruky.

S Willardem Carnahanem a jeho eskapádami novodobého piráta byl zjevně nadobro amen, ale Petarda už neviděl, jak se svou lebku staženou z kůže mizí pod hladinou. Vlastní zrádná ústa ho totiž označila za svědka zločinu, a tudíž i za jasný cíl. Zvedl břicho z bahna a jako zajíc kličkoval do hlubin ostrova.

Hooke spatřil postavu kvapem mizící do vnitrozemí ostrova se zeleně světélkujícím telefonem v ruce a zakabonil se. „Pro Kristovy rány, to je vážně den za všechny prachy,“ zabručel rozhořčeně.

Připadalo mu, že si toho za posledních dvanáct hodin vytrpěl už dost. Náladu mu kazila celá ta záležitost s Elodie Moreauovou. Pak ho Ivory donutí, aby vykuchal vlastního lodivoda, a teď o tom nějaká záhadná postava ve stínech ještě natočí biják?

Chce mě mít v hrsti, pomyslel si Hooke. Ten parchant Ivory mu hodlal utáhnout obojek. Zjevně si špatně vykládal jejich vztah – zapomínal, kdo tady nosí odznak. Kdo jiný to mohl mít na svědomí? Ivory trval na tom, aby Carnahana zabil, a pak na něj nasadil nějakého městského floutka, aby si zahrál na skrytou kameru. Bylo jasné, že pokud drogový magnát video uvidí, dostane mnohem víc informací, než v kolik doufal.

„Dneska ne, Ivory,“ pronesl Regence a poklepal si na pouzdro se služební zbraní. Věděl, že zvuk střelby se přes stojatou vodu ponese jasně jako zvon, ale nedalo se nic dělat. Výstřely v bažině mohl vysvětlit. To video ne.

Hooke neplýtvat kulkami tím, že by naslepo střílel do tilandsií, a místo toho opatrně přešel po napůl shnilém molu, nastoupil do svého člunu a vyrazil na vodu. Do lodi se uchýlil ze dvou důvodů: zaprvé, ten idiot, co ho špehoval, sám sebe lapil na ostrově, a zadruhé tu měl v trezoru na zbraně uložených pár užitečných hraček.

Nejdřív ti krapet pustím žilou brokovnicí, chlapče, pomyslel si Regence, a pak tě zblízka složím glockem.

Když konstábl se svou lodí s plochým dnem odrážel od mola, uvědomil si, že teprve podruhé ve svém životě zabije dva muže za jedinou noc.

Moment, Regenci. Teď se podceňuješ. Loni na Floridě jsi přece odkrouhl toho sekuritáka z ochrany svědků a jeho svěřence.

Ten chlap z ostrahy nebyla žádná brnkačka.

Takže to bylo potřetí.

Ano, rozhodně potřetí.

V době míru.

Petardova první fyzická zkušenost se střelou z brokovnice přišla ve chvíli, kdy proletěl mangrovy na západním břehu Medového ostrova. Proletět čímkoliv sice neměl v úmyslu, ale mangrovy se zjevily náhle, jako útes v té scéně z *Looney Tunes*: v jednu chvíli vrávoral po čemsi, co se s přimhouřením oka dalo nazvat stezkou, a vzápětí se ocitl na otevřeném prostranství, tváří v tvář Hookeovi, který stál na lodi s nabitou brokovnicí v rukou a byl připravený vystřelit.

Petarda matně zahlédl Hookeovu čelist v rudém světle sálajícího doutníku a pak sebou hlaveň konstáblovy zbraně škubla vzhůru a chlapec skončil se střelnou ranou na předloktí. Z více

než šedesátimetrové vzdálenosti rozhodně nešlo o nic smrtelného – brok mu dokonce ani neporušil kůži –, ale Petardovi bylo jasné, že ránu ucítí ještě celé týdny.

Nestřelí, aby mě zabil, napadlo ho. Ten parchant mě nahání.

Zpětný náraz výstřelu odstrčil člun dozadu přes bahnitě rameno řeky. Regence Hooke se musel chvíli věnovat plynovému pedálu, což Petardovi poskytlo vteřinu na to, zmizet mu z dohledu, odplazit se do vnitrozemí a popadnout dech.

Ležel rozcapený na zádech, po zásahu brokem ho páčila ruka a bahno v mokřadu studilo tak, že se mu chladem scvrkával šourek.

Jak se z toho ostrova zatraceně jenom dostanu? přemítal. Jestli mě nesejme Hooke, stoprocentně si na mně smlsnou aligátoři.

Odpovědí mu byl pach olejnaté vody.

Petarda neviděl jiné řešení než to celé nějak přečkat. Věděl, že s prvním světlem tudy začnou proplovat vyhlídkové čluny z přístavu Crawford Landing naložené tucty měšťáků dychtících po tom, spatřit bájněho bažinného muže, který se prý ve zdejším mokřadu skrýval. Tou dobou po něm Hooke už nebude moct střílet, ne bez šiku fotoaparátů namířených přímo jeho směrem, protože sociální média nic nemilují tolik jako video policisty pálicího ze své zbraně.

Jenom nesmím vystrkovat hlavu a musím držet jazyk za zuby, uvědomil si Petarda. Jednoduché jako facka.

Hluboko uvnitř však věděl, že takový odhad situace je bláhově optimistický. Pokud šlo o brutální, násilné počínání, Regence Hooke nebyl žádný nováček a stěží se dalo čekat, že začne štkát zoufalstvím jenom proto, že se mu Petarda schoval na ostrově.

To se potvrdilo jen o pár vteřin později, kdy se rozpoutalo hotové peklo.

Petardu ze všeho nejdřív napadlo, že někde vybuchla sopka. To by se dalo považovat za úvahu naprostého idiota, ale

abychom byli k chlapci spravedliví, i když se považoval za drsnáka, nikdy se neocitl ani na tisíc kilometrů od válečné zóny, a tudíž neměl nastalý chaos plný explozí s čím srovnat. Tisíce hodin strávených na PlayStationu se té zkušenosti ani zdaleka nevyrovnaly.

Ten rámus byl strašlivý. Ze země se vydralo ohlušující burácení a dopadalo všude kolem něj v drtivých vlnách čiré hrůzy. Říční bláto, korýši, kořeny mangrovů i břidlice, to všechno byly rozdrceno a vyneseno k obloze v cloně bahna a vody, která se vzápětí snesla na chlapcovu hubenou postavu jako děsivá průtrž mračen a zmáčela ho na kůži. Petardovi připadalo, jako by ho pod čirou váhou úlomků a nečistot doslova pohřbili zaživa.

Máma se nikdy nedozví, co se mi stalo. Ta myšlenka ho vyděsila. Zkusil vykřiknout, ale to byla chyba, protože skončil s ústy plnými bahna a napadaných trosek. Oční důlky mu naplnilo bláto, a dokonce i z jeho trika zbyly po útoku jenom cáry.

Je po mně, pomyslel si. Nezmůžu se vůbec na nic.

Zemětřesení však pomalu utichlo a kvílení v chlapcových uších narušil smích, který k němu doléhal od vody. Regence Hooke se zjevně královsky bavil.

„Co říkáš na můj zábleskovéj granát, synku? Líbilo se ti to?“ volal. „Byl to tvůj šálek ledového čaje? Vsadím se, že jsi otevřel tu svou pitomou hubu, co? Pořádně sis lokl bahnitý vody a korýšů.“

Hooke se znovu zařehnal, a i když to mohlo být šokem po výbuchu, Petarda by byl přísahal, že jeho veselí s sebou nese tón zvířeckosti.

„Každou noc, když skončila přestřelka, nám kolem lítal nějakýj připitomělej zelenáč s hubou dokořán, co do ní inkasoval dávku šrapnelu. Viděli jsme víc zlomenejch zubů než končetin.“

Petarda vykoul mezerou v sítinách. Měl za to, že je dostatečně maskovaný. Regence Hooke trůnil na kabině své lodi a přes

stehna měl položenou masivní zavalitou zbraň. Klátil nohama ve vzduchu a botami okopával čelní sklo, zatímco granátomet mu seděl na klíně jako oblíbený domácí mazlíček. Petarda díky videohře *Call of Duty* poznal, o jaký jde model: MM-1. Bizarní, robustní zmetek. Hotový nástroj smrti.

„Krásná noc, co, chlapče? Vsaďím se, že tě mrzí, žes kdy vytáhl paty z New Orleansu. Určitě teď lituješ, že Ivory neposlal jinýho špicla.“

Ivory, pomyslel si Petarda. Hooke neví, kdo jsem.

To znamenalo, že pokud konstáblovi dokáže proklouznout, musí se jenom dostat ke své piroze a bude v bezpečí.

Hooke si opřel granátomet o rameno. „Synku, vsaďím se, že vím, co si myslíš. Stačí, když se jako hádě doplazíš ke své lodi a odpádluješ odsud. Mám pro tebe špatnou zprávu – tvoje loďka právě proplula kolem směrem k zálivu. Nejspíš jsi ji moc dobře neuvázal.“

Petarda mhouřil oči, jak nejvíc to šlo, protože se bál, aby ho jejich bělmo nevyzradilo. Blafoval Hooke? Copak si pořádně neuvázal svoji pirogu?

Nejspíš ne.

Poslední krok téhle mise si tak úplně nepromyslel a teď uvízl na tomhle zatraceném ostrově, kde žili kanci, pumy a dost možná i banda ohnivých mravenců, kteří už se šikovali ke zteči jeho pinďoura. Věděl, že jestli zkusí vzít do zaječích, Hooke mu jako zmrzlinový kornout na raketový pohon do zadku napálí granát.

Vyklubala se z toho vážně parádní noc.

Everett Moreau: mistr plánovač.

Jako ten malý Francouz, co balil vysoké dámy, aby si něco dokázal. Napoleon.

Petarda se mu samozřejmě vůbec nepodobal, až na to, že oba skončili naprosto v háji někde na ostrově, pokud si dobře vzpomínal na hodiny dějepisu. Nebo to s tím ostrovem byl Huck Finn?